

РАДОИЛЪ

Радоилъ бѣше бедно сираче и пасѣше селскитѣ говеда. Но той все вѣрваше, че съ трудъ и постоянство единъ день ще стане богатъ. Веднѣжъ, като се връщаше въ село, намѣри едно бобено зърно.

— Ако посадя това бобено зърно, — си помисли той, — ще поникне и ще набера цѣла торба бобъ. Пакъ ще го посадя и ще набера цѣлъ чувалъ. Следъ нѣколко години ще имамъ много чували бобъ и ще напълня единъ хамбаръ. Ами като се напълни хамбаря, кжде ще го прибирамъ?

И Радоилъ намисли да отиде въ града при най-богатия човѣкъ и да му каже да съгради голѣми хамбари, защото скоро ще има толкова бобъ, че селскитѣ хамбари нѣма да могатъ да го побератъ.

Отиде въ града. Пита и разпитва кой е най-богатиятъ човѣкъ.

— Защо ти е? — питаха го хората.

— Искамъ да му кажа какъ ще стане още по-богатъ. По-богатъ и отъ царя!

— Ехе, научи себе си какъ да станешъ богатъ. Я се вижъ, риза нѣмашъ на гърба си, пѣкъ си седналъ да учишъ другитѣ какъ да печелятъ пари!

Съ подигравки и смѣхъ заведоха го предъ една голѣма и хубава кжца. На вратата се показа единъ високъ мжжъ. Той строго попита момчето:

— Какво искашъ?

— Ти ли си най-богатиятъ човѣкъ въ града?

— Хората така казватъ, ама ти не ги слушай. Това не е вѣрно.

— Ехъ, пѣкъ азъ искахъ да ти кажа, какъ да станешъ още по-богатъ. По-богатъ и отъ царя.

— Тѣй ли? — и очитѣ на стария човѣкъ светнаха. — Влѣзъ вжтре да ми разправишъ.

Дрипавиятъ Радоилъ влѣзе въ богатата кжца. Дъщерята на богаташа се зачуди.